

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obžalovaného **L. K.** pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné na verejnom zasadnutí konanom 9. septembra 2010 v Bratislave prerokoval odvolanie obžalovaného a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku z 9. marca 2009, sp. zn. PK-2T 28/2007 a takto

r o z h o d o l :

I.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. d/, ods. 3 Tr. por. sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo vzťahu k obžalovanému **L. K.** v odsudzujúcej časti vo výroku o vine v bode 27/ a vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
sa obžalovaný **L. K., nar. X.,**

o d s u d z u j e :

Podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v znení zák. č. 171/2003 Z.z. platného do 1. augusta 2004, za použitia § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere **2 (dvoch) rokov**.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do **I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny**.

Súčasne **sa zrušuje** výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín zo 17. januára 2008, sp. zn. 5T 51/2006 a spôsobe jeho výkonu ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

II.

Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. por. s poukazom na § 281 ods. 1, § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. **sa zastavuje** trestné stíhanie vedené proti obžalovanému **L. K.**, nar. X., trvale bytom Č., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Dubnica nad Váhom v inej veci, pre čiastkový skutok v bode **A č. 27** obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 8. augusta 2007 č. VII. Gv 217/04, právne posúdený ako pokračovací trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ktorý mal spáchať tým, že

spoločne s obvinenými M. G., M. S. a C. X. dňa 15. januára 2004 zabezpečili prepravu skupiny 8 migrantov zo Slovenskej republiky cez Rakúsko do Talianska k mestu Brescia tak, že najprv Z. W. po telefonickej dohode s obv. M. G. o podmienkach prepravy, zabezpečil vodiča obv. M. S. s vozidlom TAXI, zn. Škoda Felícia, ev. č. M., modrej farby a vodiča R. K., policajného agenta vystupujúceho pod krycím menom, s vozidlom zn. Škoda Felícia, ev. č. B., červenej farby, ktorým obv. C. X., v Martine odovzdal migrantov, následne po dohode so Z. W. a podľa jeho pokynov títo vodiči migrantov odviezli k Novému Mestu nad Váhom, kde migrantov okolo 19.00 hod. prevzal obv. M. G., spolu s ďalšími osobami nezistenej totožnosti, ktorí následne migrantov ukryli v hudobných reprosústavách upravených na tento účel, tieto uložili do dodávkového motorového vozidla zn. Ford Tranzit, ev. č. N., bielej farby, a takto ukrytých migrantov obv. L. K. ako vodič tohto vozidla v nočných hodinách

previezol cez hraničný prechod Jarovce zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej do Talianska, kde na parkovisku autostrády EST pri meste Brescia dňa 16. januára 2004 okolo 07.50 hod. odovzdal ďalším osobám nezistenej totožnosti pôsobiacich v Taliansku, ktorých zabezpečil a telefonicky riadil Z. W., pretože obv. **L. K.** bol pre ten istý skutok rozhodnutím Krajinského súdu Eisenstadt z 2. apríla 2004, sp. zn. 8 Hv 75/04k, odsúdený pre zločin prevádzachstva podľa § 104 ods. 1, ods. 3 Zákona o cudzincoch Rakúskej republiky na trest odňatia slobody nepodmienečne na 2 mesiace a na trest odňatia slobody podmienečne na 10 mesiacov so skúšobnou dobou 3 roky a tieto tresty vykonal.

III.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom bývalého Špeciálneho súdu v Pezinku z 9. marca 2009, sp. zn. PK-2T 28/2007, bol obžalovaný **L. K.** v bode II. č. 21 a č. 27 z pokračovacieho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v znení zák. č. 171/2003 Z.z. platného do 1. augusta 2004 na skutkovom základe, že

č. 21/ obž. **M. G.**, **L. K.**, **L. Š.** a **C. X.** dňa 29. decembra 2003 zabezpečili prepravu skupiny 8 migrantov zo Slovenskej republiky do Rakúska tak, že **Z. W.** po telefonickej dohode s obž. **M. G.** o vykonaní prepravy zabezpečil vodiča obž. **L. Š.** s vozidlom TAXI, zn. Škoda Felícia Combi, ev. č. **M.**, modrej farby, a ďalšieho vodiča dosiaľ nezistenej totožnosti s vozidlom TAXI, zn. Daewo, striebornej farby, ktorým obž. **C. X.**, podľa pokynu **Z. W.**, okolo 17.35 hod. z prenajatého bytu č. **X.** odovzdal migrantov, a títo vodiči odviezli migrantov k obci Čachtice, okr. Nové Mesto nad Váhom, kde migrantov okolo 19.59 hod. od nich prevzal obž. **M. G.** a ďalšie osoby nezistenej totožnosti, ktorí následne migrantov ukryli v hudobných reprosústavách upravených na tento účel a tieto naložili do dodávkového motorového vozidla zn. Ford Tranzit, ev.č. **N.**, bielej farby, a takto ukrytých migrantov obž. **L. K.**, ako vodič tohto vozidla v nočných hodinách previezol cez hraničný prechod Jarovce zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej do Talianska, kde na parkovisku autostrády EST pri meste Brescia, dňa 30. decembra 2003 okolo 00.53 hod. migrantov odovzdal ďalším

osobám nezistenej totožnosti pôsobiacim v Taliansku, ktorých zabezpečil a telefonicky riadil Z. W.,

č. 27/ obž. M. G., Ľ. K., M. S. a C. X. dňa 15. januára 2004 zabezpečili prepravu skupiny 8 migrantov zo Slovenskej republiky cez Rakúsko do Talianska k mestu Brescia tak, že najprv Z. W. po telefonickej dohode s obv. M. G. o podmienkach prepravy, zabezpečil vodiča obv. M. S. s vozidlom TAXI, zn. Škoda Felícia, ev. č. M., modrej farby a vodiča R. K., policajného agenta vystupujúceho pod krycím menom, s vozidlom zn. Škoda Felícia, ev. č. B., červenej farby, ktorým obv. C. X., podľa pokynu Z. W., okolo 16.00 hod. z prenajatého bytu č. X. odovzdal migrantov, a následne po dohode so Z. W. a podľa jeho pokynov títo vodiči migrantov odviezli k Novému Mestu nad Váhom, kde migrantov okolo 19.00 hod. prevzal obv. M. G., spolu s ďalšími osobami nezistenej totožnosti, ktorí následne migrantov ukryli v hudobných reprosústavách upravených na tento účel, tieto uložili do dodávkového motorového vozidla zn. Ford Tranzit, ev. č. N., bielej farby, a takto ukrytých migrantov obv. Ľ. K. ako vodič tohto vozidla v nočných hodinách previezol cez hraničný prechod Jarovce zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej do Talianska, kde na parkovisku autostrády EST pri meste Brescia dňa 16. januára 2004 okolo 7.50 hod. odovzdal ďalším osobám nezistenej totožnosti pôsobiacich v Taliansku, ktorých zabezpečil a telefonicky riadil Z. W.

Za to bol odsúdený podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 v znení zák. č. 171/2003 Z.z. platného do 1. augusta 2004, za použitia § 35 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/, ods. 3 Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Súčasne podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín zo 17. januára 2008, č.k. 5T 51/2006-110, ktorý nadobudol právoplatnosť 17. januára 2008, a ktorým bol Ľ. K. odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov, a naň nadväzujúce rozhodnutia.

Tým istým rozsudkom bol obžalovaný Ľ. K. spoločne s Ľ. G., M. M., D. P., V. P., H. Q., T. T., M. S., A. W., R. O. a K. K. podľa § 285 písm. c/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 8. augusta 2007, č. k. Gv VII. 217/04-687, pre **skutok v bode B** obžalobou právne posúdený ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ktorý mal spáchať tým, že

Z. W. v presne nezistenej dobe začiatkom mesiaca júl 2003 na území Slovenskej republiky založil za účelom dosahovania vysokých ziskov zločineckú skupinu, napojenú na ďalšie skupiny pôsobiace v zahraničí, ktorej činnosť sa vyznačovala vysokým stupňom del'by práce medzi jej jednotlivými členmi v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania, ktorá sa zaoberala organizovaním a zabezpečením nelegálneho prechodu migrantov z Ázie, prevažne čínskej národnosti, ktorí sa na územie Slovenskej republiky dostávali nelegálne, hlavne cez štátnu hranicu z Ukrajiny, a týmto migrantom zabezpečovali prepravu po území Slovenskej republiky, ich ukrývanie a stravovanie vo vopred pripravených rodinných domoch alebo bytoch v okolí mesta Martin a ich následnú nelegálnu prepravu po skupinkách cez štátnu hranicu zo Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej až do cieľovej stanice v Taliansku, buď v úseku štátnej hranice medzi Slovenskou republikou a Rakúskom, cez rieku Morava, pri obci Vysoká pri Morave – Marchegg, alebo dodávkovými motorovými vozidlami z územia Slovenskej republiky do Rakúska cez hraničný prechod Jarovce a takýmto spôsobom v dobe od mesiaca júl 2003 až do dňa 9. februára 2004, zorganizovali pre iného nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky najmenej v 25-ich prípadoch, pre skupinu najmenej 100 migrantov z Číny, čím získali pre seba sumu v prepočte najmenej 5 150 754 Sk; Z. W. ako hlavný organizátor tejto zločineckej skupiny, zabezpečoval prepojenie medzi jej jednotlivými členmi a skupinami na území Slovenskej republiky a aj v zahraničí, organizoval jednotlivé nelegálne prechody skupín migrantov a zabezpečoval financovanie celej nelegálnej činnosti a prerozdelenie zisku;

a obžalovaný Ľ. K. ako člen tejto zločineckej skupiny bol pre ňu činný tým, že pôsobil v skupine a osobne vykonával nelegálne prepravy skupín migrantov cez štátne hranice medzi Slovenskou republikou a Rakúskom a ďalej do Talianska, alebo zo Slovenskej republiky do Českej republiky, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný Ľ. K..

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie v zákonom stanovenej lehote prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v neprospech obžalovaného a obžalovaný Ľ. K..

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) v písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že odvolanie podáva v neprospech obžalovaného Ľ. K. do oslobodzujúceho výroku, ktorým bol spolu s ďalšími obžalovanými oslobodený spod skutku B obžaloby právne posúdeného ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, ako aj do výroku o vine a treste, nakoľko na rozdiel od obžaloby súd prvého stupňa kvalifikoval jeho konanie iba podľa § 171a ods. 1 T. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Ďalej v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom špeciálneho súdu, ktorý svojím výrokom oslobodil obžalovaného Ľ. K. spod skutku v bode B obžaloby právne posúdenom ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Zastáva názor, že obžalovaný spáchal uvedený čin, nakoľko bol vedome činný pre zločineckú skupinu, ktorá skutočnosť vyplýva z vykonaného dokazovania, najmä odposluchov telefonických hovorov ako aj výpovede svedka R. K. V tejto súvislosti poukazoval na znenie Trestného zákona i medzinárodné zmluvy vzťahujúce sa na boj s organizovaným zločinom, ktorými je Slovenská republika viazaná. Nesúhlasil tiež s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného v bode 21/ a 27/ rozsudku, konanie obžalovaného malo byť kvalifikované zhodne s obžalobou, a preto aj uložený trest je neprimeraný. Navrhol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. por. zrušiť vo vzťahu k obžalovanému a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný Ľ. K. v písomných dôvodoch odvolania z 28. apríla 2009 uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom, pretože skutku pod bodom č. 21/ rozsudku sa nemohol dopustiť, nakoľko to nie je technicky možné. Podľa rozsudku mal byť 29. decembra 2003 o 22.20 hod na hraničnom prechode Jarovce a už 30. decembra 2003 o 00.50 hod. mal byť v Taliansku pri Brescii. Prejsť takú vzdialenosť za tak krátku dobu nie je možné. Taktiež namietal, že za skutok zo dňa 15. januára 2004 v rozsudku pod č. 27/, bol už právoplatne odsúdený

rakúskym súdom, pričom trest vykonal, preto malo byť zastavené trestné stíhanie ako v prípade skutku z 5. februára 2004. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Podaním došlým na najvyšší súd 7. septembra 2010 obžalovaný doplnil svoje odvolanie, kde uviedol, že skutkov kladených mu za vinu napadnutým rozsudkom sa dopustil. Úprimne ľutuje svoje konanie a prehlásil, že v budúcnosti sa bude snažiť vyhnúť akémukoľvek konaniu, ktorým by mohol porušiť zákony tohto štátu. Zároveň požiadal, aby bolo prihliadnuté, že za skutky už bol raz odsúdený súdom v Rakúsku.

Na verejnom zasadnutí zástupca prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uviedol, že sa pridrižiava písomných dôvodov odvolania, ktorému navrhuje vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí poukázal na úprimné priznanie obžalovaného a na jeho oľutovanie svojho činu na ktoré by mal súd pri svojom rozhodovaní prihliadnuť. Zároveň navrhol, aby najvyšší súd opätovne zvážil všetky okolnosti prípadu vo vzťahu k trestu, ktorý bol obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom.

Obžalovaný L. K. na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch svojho odvolania a pripojil sa k návrhu svojho obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por., alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku bývalého špeciálneho súdu podali procesné strany k tomu oprávnené a proti výrokom voči ktorým odvolanie podať mohli, pričom tak urobili v lehote ustanovenej zákonom.

V prvom rade je potrebné uviesť, že trestná vec obžalovaného L. K. bola uznesením tunajšieho súdu z 13. mája 2010 pod sp. zn. 1 Toš 7/2009, podľa § 21 ods. 1 Tr. por. vylúčená zo spoločného konania, ktoré sa viedlo proti obžalovanému V. T. a spol., na samostatné konanie. Trestné stíhanie ostatných obžalovaných bolo právoplatne skončené uznesením tunajšieho súdu z 13. mája 2010, ktorým boli odvolania obžalovaných i prokurátora podľa § 319 Tr. por. zamietnuté.

Napriek tomu, že išlo o rozsiahlu trestnú vec možno konštatovať, že napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanému L. K. je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa trestného poriadku a nedošlo v ňom ku žiadnym podstatným chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci alebo na možnosť uplatnenia práva obžalovaného na obhajobu. Súd prvého stupňa zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal vo vzťahu k obžalovanému L. K. všetky obžalobou navrhnuté a dostupné dôkazy, ktoré potreboval pre svoje rozhodnutie. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a vyvodil z nich správne skutkové zistenia. V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podrobne vysvetlil, o ktoré dôkazy v prípade obžalovaného oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení. Z toho dôvodu najvyšší súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku vzťahujúcej sa na obžalovaného L. K. (bod II. č. 21), pretože tieto plne zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného v priebehu hlavných pojednávaní. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že aj samotný obžalovaný v dodatku svojho odvolania priznal spáchanie tohto skutku. Pritom okrem vlastného priznania je obžalovaný z tohto skutku usvedčený aj výpoveďou bývalého spoluobžalovaného M. G., ktorý vo svojej výpovedi z 21. októbra 2004 (č.l. 1591-1597/zv 5) potvrdil, že vodičom vozidla Ford Tranzit, ktoré odviezlo migrantov od obce Čachtice do Rakúska a ďalej do Talianska bol práve obžalovaný L. K. Obžalovaný pôvodne na svoju obranu uvádzal, že skutku sa nemohol dopustiť, nakoľko to nebolo možné za taký krátky čas ako je v obžalobe uskutočniť. V tomto treba s obžalovaným súhlasiť, pretože i najkratšia cesta autom z Čachtíc do Brescie v Taliansku trvá viac ako 8 hodín. Tu zrejme došlo k preklepu v časovom údají a migrantov v Taliansku odovzdal neskôr. Preto najvyšší súd nemal žiadnych pochybností o tom, že obžalovaný uvedeného dňa vyviezol migrantov autom zo Slovenska, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj č. l. 2049/zv.6b (kópia karnetu z 29. december 2003).

Čo sa týka právneho posúdenia konania obžalovaného, tu treba uviesť, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ jeho konanie pod bodom II. č. 21 právne kvalifikoval ako trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania činu, pretože tento zákon je pre obžalovaného priaznivejší. Trestného činu neoprávneného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto pre iného organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo inému umožní alebo pomáha nedovolené prekročiť štátnu hranicu Slovenskej republiky. V posudzovanej veci obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky tohto trestného činu. Obžalovaný totiž vedome a so zisťnou pohnútkou ako správne konšatoval súd prvého stupňa, naložil migrantov do motorového vozidla, ktoré bolo k takému účelu upravené a ukrytých migrantov nedovolené previezol cez štátnu hranicu Slovenskej republiky do Rakúska a ďalej do Talianska. Správne sú preto úvahy súdu prvého stupňa, že obžalovaný konal v priamom úmysle v zmysle § 4 písm. a/ Tr. zák.

Na druhej strane treba uviesť, že súd prvého stupňa pochybil pokiaľ uznal obžalovaného za vinného aj zo skutku uvedenom v bode II. č. 27/ napadnutého rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že obžalovaný bol síce odsúdený v Rakúsku za zločin prevádzactva, ktorého sa podľa rozsudku mal dopustiť 15. januára 2004, kedy prevádzal dvoch čínskych migrantov, avšak obžaloba kládla za vinu pri skutku č. 27/ pomoc pri prevoze 8 čínskych migrantov. Podľa názoru súdu prvého stupňa nejde o totožný skutok, preto súd nezistil v tomto prípade prekážku rozhodnutej veci, ktorá by bránila odsúdeniu obžalovaného(vid' str. 115-116 napadnutého rozsudku).

S týmto názorom súdu prvého stupňa nemožno súhlasiť. Podľa názoru najvyššieho súdu mal súd prvého stupňa aj pri tomto skutku postupovať ako v prípade skutku č. 35/, pri ktorom zastavil trestné stíhanie obžalovaného.

Z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný Ľ. K. bol rozsudkom Krajského súdu Eisenstadt z 29. marca 2004, spisová značka 8 Hv 75/04-k, odsúdený za zločin prevádzactva podľa § 104 ods. 1 a ods. 3 Zákona o cudzincoch, ktorého sa dopustil na samosprávnom území obce Kittsee tým, že za odplatu podporoval nezákonné vycestovanie cudzincov do Rakúska s úmyslom, že získa nielen nezanedbateľný prospech pre seba a ďalšiu osobu, pričom do malého osobného motorového vozidla značky Ford Tranzit prijal a schoval do na to upravených hudobných boxov za účelom ďalšieho prevozu do Grazu :

1/ dňa 15. januára 2004 za odmenu 150 Euro a odpustenie dlhu vo výške 500 € dvoch čínskych štátnych príslušníkov;

2/ dňa 5. februára 2004 za odmenu 100,- Euro a ďalšiu sľúbenú hotovosť vo výške 300 – 400 € 8 čínskych migrantov.

Za to bol odsúdený podľa § 104 ods. 3 Zákona o cudzincoch na trest odňatia slobody na dobu jedného roka; v súlade s § 43 ods. 3 Trestného zákonníka sa 10 mesiacov trestu ukladá s určením probačnej doby na tri roky. Podľa § 26 ods. 1 Trestného zákonníka boli zabavené zaistené prepravné debny. Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákonníka bola obžalovanému do celkového výkonu trestu odňatia slobody započítaná doba väzby od 5. februára 2004 o 23.15 hod. do 29. marca 2004 o 14.15 hod.

V posudzovanej veci mal pri skutku č. 27/ obžalovaný dňa 15. januára 2004 prepraviť z územia Slovenskej republiky cez hraničný prechod Kittsee do Rakúska k tomu upraveným motorovým vozidlom zn. Ford Tranzit ev. zn. N. celkom 8 čínskych migrantov. Podľa názoru najvyššieho súdu bol obžalovaný za tento skutok už právoplatne odsúdený v Rakúsku, pričom uložený trest aj vykonal, preto v zmysle zásady „ne bis in idem“ nemôže byť za rovnaký skutok znovu odsúdený.

Okolnosť, čo sa rozumie tým istým skutkom v zmysle § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. nie je v zákone presne definovaná. Vymedzenie tohto pojmu ponecháva zákon súdnej praxi. Tá vychádza z toho, že podstata skutku je tvorená konaním obvineného a následkom, ktorý bol jeho konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Konanie a následok prípadne i ďalšie právne relevantné skutkové okolnosti sa pri posudzovaní totožnosti skutku porovnávajú podľa toho, ako sú uvedené v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku a ako boli zistené v rámci nového konania. Totožnosť skutku bude predovšetkým existovať pri úplnej zhode medzi popisom skutku vo výroku rozsudku a popisom skutku ako bol zistený v rámci nového trestného konania. Teória i súdna prax však nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami. Totožnosť skutku bude existovať aj v prípadoch, kedy je úplná zhoda aspoň v konaní pri rozdielnom následku, alebo úplná zhoda v následku pri rozdielnom konaní. Rovnako bude existovať za situácie, že konanie alebo následok sa aspoň čiastočne zhodujú v podstatných okolnostiach, ktorými

treba rozumieť najmä skutkové okolnosti charakterizujúce konanie alebo následok z hľadiska formálnych znakov skutkových podstat trestných činov, ktoré prichádzajú do úvahy.

Zo skutkových zistení vyššie citovaného rozsudku Krajského súdu Eisenstadt vyplýva, že obvinený dňa 15. januára 2004 pomáhal pri prechode štátnej hranice zo Slovenskej republiky do Rakúska dvom migrantom a zo skutku č. 27/ napadnutého rozsudku vyplýva, že kritického dňa pomáhal prekročiť hranice 8 migrantom. Pre totožnosť skutku v danom prípade nie je dôležité, koľko osôb nelegálne previezol cez hranice, ale dôležité je konanie obžalovaného, ktoré je zhodné v oboch prípadoch. Nejedná sa len o časovú zhodu ako uvádza súd prvého stupňa, ale obžalovaný použil na prevoz to isté upravené auto. Zároveň treba pripomenúť, že kritického dňa obžalovaný žiadnu inú jazdu s uvedeným vozidlom a migrantmi nevykonával.

Za danej situácie mal preto súd prvého stupňa aj pri tomto skutku postupovať ako pri skutku v bode č. 35/ obžaloby a trestné stíhanie zastaviť, pretože obžalovaný bol už za tento skutok právoplatne odsúdený aj nepodmienečným trestom, ktorý vykonával. Keďže tak neurobil a uložil mu trest aj za tento skutok, došlo k porušeniu zásady „ne bis in idem“, a preto jeho pochybenie musel napraviť najvyšší súd.

Vzhľadom na zmenu vo výroku o vine bolo potrebné u obžalovaného zmeniť aj výrok o treste. Zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný pre neplnenie vyživovacej povinnosti. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 17. januára 2008, sp. zn. 5T 51/2006, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, bol obžalovaný uznaný za vinného z trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a bol mu podľa § 213 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu troch rokov.

Teraz prerokúvaného činu sa dopustil v roku 2004, teda skôr, než bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, preto prichádzalo do úvahy použitie ustanovenia o súhrnnom treste.

Za trestný podľa § 171a ods. 1 Tr. zák. v znení zák. č. 171/2003 Z.z. účinného do 1. augusta 2004 možno páchatelovi uložiť trest odňatia slobody od 1 do 5 rokov alebo

peňažný trest. Napadnutým rozsudkom mu bol uložený súhrnný trest vo výmere štyroch rokov. Vzhľadom k tomu, že najvyšší súd trestné stíhanie pre skutok č. 27/ zastavil bolo potrebné k tejto skutočnosti prihliadať aj pri výmere trestu. Najvyšší súd preto pri zohľadnení hľadísk uvedených v § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák. uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov. Na výkon uloženého trestu súd zaradil obžalovaného v zmysle § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do prvej nápravno-výchovnej skupiny, pretože doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin nebol. Zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Trenčín zo 17. januára 2008, sp. zn. 5 T 51/2006 a súčasne zrušil aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Takto uložený trest splní účel trestu sledovaný ustanovením § 23 ods. 1 Tr. zák. z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie.

Najvyšší súd z pripojených trestných spisov zistil, že obžalovaný Ľ. K. bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo 6. októbra 2009, sp. zn. 3T 82/2009, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 18. januára 2010, sp. zn. 3To 83/2009, uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b/ Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý trest toho času aj vykonáva. Uvedený prečin bol spáchaný až po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa (t.j. po 17. januári 2008), preto neprichádzalo do úvahy použitie ustanovenia o súhrnnom treste, nakoľko v jeho prípade ide už o recidívu.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal odvolanie i do oslobodzujúcej časti napadnutého rozsudku. Jeho námietky aj v prípade obžalovaného Ľ. K. smerovali voči hodnoteniu vykonaných dôkazov. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že rozhodnutím z 13. mája 2010 zamietol podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora, ktoré smerovalo proti oslobodzujúcim častiam rozsudku i zmene právnej kvalifikácie, kde konštatoval, že odvolacie námietky nie sú dôvodné. Oslobodzujúci výrok súdu prvého stupňa považoval za správny a zákonný. Vzhľadom na vzniknutú situáciu preto nemohol inak rozhodnúť ani vo veci obžalovaného, a preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová